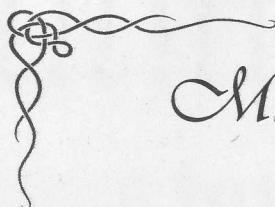

Libris
Intimitate

Michel Zévaco

Seria

**Aventurile lui Adhémar de Trémazenc,
Cavaler de Capestang**

Căpitanul vol. 1 – Giselle

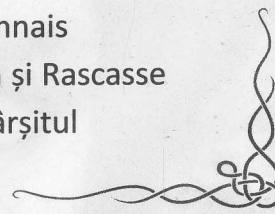
Căpitanul vol. 2 – Aventurierul

Căpitanul vol. 3 – Săgeata

Căpitanul vol. 4 – Annais

Căpitanul vol. 5 – Corignan și Rascasse

Căpitanul vol. 6 – Sfârșitul

Michel Zévaco

Sfârșitul

Michel Zévaco

Michel Zévaco

Seria

Autor: Michel Zévaco

Titlu original: Adhémar de Trémazenc, Chevalier de Capestang,
Le Capitain vol. 6 - L'héroïne 3/3

Titlu: Căpitanul vol. 6 – Sfârșitul

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

Versiune după ediția realizată de Editura „Danubiu”, 1931

© by Dexon Office, 2017

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexionoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN 978-973-701-572-3 / ISBN 978-973-701-578-5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României ZÉVACO, MICHEL

Căpitanul / Michel Zévaco ; red.: Hristescu Laura. -
București : Dexon, 2017
6 vol.

ISBN 978-973-701-572-3

Vol. 6 : Sfârșitul. - ISBN 978-973-701-578-5

I. Hristescu, Laura (red.)

821.133.1

Capitolul 42

Învinșii

În aceeași zi, pe la prânz, ducesa de Chevreuse, aștepta în palatul său rezultatul acțiunii. Era pregătită pentru orice eveniment. În curte aștepta o trăsură închisă, gata înhămată. Ea însăși era îmbrăcată cu un costum negru închis, care trebuia să-i permită să treacă peste tot. Îndată ce noutatea i-ar fi fost adusă, trebuia să alerge să o prevină pe regina Anne de Austria, apoi să se ducă la câțiva înalți seniori nehotărâți, să-i asmută, probabil. Și atunci, cine știe? Poate că Louis al XIII-lea avea să fie exilat, Gaston încoronat, iar ea avea să fie triumfătoare într-o curte pe care o putea modela după pofta ei. Păli la această idee. Tremurând toată, privi spre orologiu.

— Douăsprezece, murmură ea. E ora la care frumosul meu leu își ridică gheara de oțel deasupra monstrului. E ora eliberării, ora morții!

Exact în momentul acela, unul din geamuri zbură în țândări. O piatră căzu pe covor. O hârtie era mototolită în jurul pietrei. Ducesa o apucă cu iuțeală, o desfăcu și descifră aceste cuvinte:

„Cardinalul de Richelieu, informat de mine de ceea ce avea să se întâmple, a trimis la Fleury o jumătate de companie de mușchetari. În momentul în care veți primi acest mesaj, amantul dumneavoastră va fi arestat. Judecați ce dragoste am avut eu pentru dumneavoastră, după infamia în care am consimțit să mă afund pentru a-l omorî pe acela pe care îl iubiți.”

Hârtia nu era semnată, dar nici nu mai era nevoie de semnătură. Fiecare literă din acel bilet striga pasiunea lui Louvigni.

Ducesa de Chevreuse rămase un minut zdrobită. Ea, care pierduse trei ani ca să uneltească moartea lui Richelieu, uită de Richelieu, de Gaston și de regină, de tot, și un vaiet de dragoste curată se ridică din străfundul inimii sale. Numai numele amantului său îi tremura pe buze. Sirena se prinsese în cursă!

Simulase dragostea, ca să poată înarma brațul lui Chalais. Și acum, și-ar fi dat totul, titlurile, puterea, bogăția și chiar frumusețea ca să-l salveze.

— Henry! bâigui ea, înnebunită. Henry al meu, dacă tu mori, eu am să mor cu tine!

Acest moment de slăbiciune dură puțin. Aproape numaidecât își adună întreaga energie. În câteva clipe își așează într-un geamantan de voiaj tot ce avea acolo în palat: aur și bijuterii prețioase.

Puse să-i fie dus geamantanul în trăsură, apoi aruncă în jurul ei o privire plină de disperare și murmură:

— Dacă sosesc la timp, îl salvez și fugim împreună. Dacă l-au și prins, am să-mi întrebunțez toată averea ca să-i înduplec pe gardieni. Dacă e condamnat, dacă moare...

Își frângea mâinile și un val de lacrimi îi izvorî din ochi.

Stăpânindu-și această nouă slăbiciune, coborî repede, urcă în trăsură și spuse:

— La Fleury, ca vântul!

Trăsura porni. În curând, ajunse afară din Paris și se îndreptă spre Fleury, dusă în galopul nebun al cailor. Mergeau pe drumul obișnuit, dar în timpul acesta contele de Chalais gonia spre Paris pe un alt drum, strigându-și singur:

— Întâi s-o salvez pe ea!

Trecuse ceva mai mult de o oră de când ducesa plecase, când un cavaler descălecă în fața palatului ei. Trebuie să se fi grăbit foarte tare, căci calul îi era alb de spume. Omul acesta purta livreaa familiei de Vendôme. El ceru să fie primit imediat de ducesă, spunând că era o chestiune de viață și de moarte. Aducea o scrisoare pentru ea. I se spuse că Ducesa era plecată. Unde? Nu se știa. În momentul acela, un al doilea călăreț, la fel de acoperit de nădușeală, intră în curte, având o expresie plină de satisfacție. Acesta spuse către valetul care îi ieși înainte:

— Aduceți-i la cunoștință doamnei ducese că sunt trimis aici de domnișoara de Lespars. Atâta tot, omule!

— Cum vă numiți dumneavoastră? făcu valetul uluit.

— Verduze, bravul meu. Și află că aparțin domnului conte de Mauluys.

Verduze schiță cel mai amabil surâs al său, când un al treilea vizitator intră ca o furtună în curte. Era Chalais, livid, tremurând. Contele se repezi spre interior. Valetul alergă spre el.

— Ah! Domnule conte.

— Unde-i ea? horcăi Chalais.

— A plecat! Și a mai venit aici un călăreț care întreabă de doamna ducesă.

Năucit, Chalais se întoarse spre omul care i-a fost arătat și recunoscu stema lui Vendôme. Omul îl recunoscu și el, fără îndoială.

— Domnule conte, spuse el, adusesem această depeșă doamnei ducese.

Chalais luă scrisoarea și o deschise. Gestul acesta spunea destul de mult despre relațiile sale cu ducesa. Dar nu știa ce face. El o citi:

„Totul e descoperit. Fugiți și veniți să vă întâlniți cu noi la Blois. De acolo, vom porni spre Nantes. Dacă va trebui, ne vom duce să ne închidem la La Rochelle și vom dezlanțui războiul civil. Veniți în grabă.”

— Unde e ducesa? întrebă mașinal Chalais, fără a se gândi măcar să-și șteargă sudoarea care îi șiroia pe față.

Marina, subreta ducesei, venise în fugă. Auzise totul și apropiindu-se de Chalais, cu familiaritatea ei de confidentă, îi șopti:

— Doamna a plecat brusc, după ce a citit o scrisoare care i-a căzut în mână într-un mod foarte ciudat.

„Atunci e pe drumul spre Blois!”, se gândi Chalais, cu o tresărire de nespusă bucurie.

— Marina, pentru Dumnezeu, pentru stăpâna ta, am nevoie imediat de un cal! Al meu e istovit.

— Un cal pentru domnul conte! strigă Marina.

— Concediază pe toată lumea, adăugă Chalais cu voce înceată, și apoi vino după noi la Blois.

Câteva clipe mai târziu, Chalais porni. Ieși din Paris fără a mai fi îngrijorat și o luă pe drumul spre Blois.

Se scursese o jumătate de oră. Verdure, instalat pe piatra lui din colțul casei, părea că nu vede nimic, nu aude nimic din cele ce se petreceau în jurul lui. Numai câteodată, bolborosea niște cuvinte confuze, în care era vorba de corvezi ciudate și de niște acuzații aduse contra lui Mauluys care își condamna oamenii să moară de sete.

„Am făcut foarte bine, mormăi Verdure la un moment dat. El nu o să vadă scrisoarea. Nici nu voia s-o citească, prostul! Saint-Priac a văzut faimoasa scrisoare, cardinalul a văzut-o și a revăzut-o. Domnul de Mauluys nu are s-o vadă! Asta are să-l învețe minte.”

Verdure ajunsese aici cu monologul și cu rânjetele sale, când o lovitură puternică de ciocan făcu să vibreze poarta mare a palatului, pe care Marina pusese s-o închidă.

De fapt, subreta prinsese în ultimele câteva zile mai multe priviri și frânturi de cuvinte. Plecarea ducesei după ce citise acel bilet ce intrase prin fereastră, grija pe care o avusese aceasta ca la plecare să ia cu ea cât aur putuse și în sfârșit, cuvintele lui Chalais transformaseră bănuielile ei în siguranță. Atunci, puse să se încuie toate ușile, chemă intendentul și îi spuse:

— Dragul meu, te anunț că până diseară palatul are să fie invadat de poliție. În consecință, concediază-ți toți oamenii și pleacă și dumneata cât mai curând posibil. Eu plec chiar acum.

Atunci răsună și lovitura de ciocan, într-un mod sinistru. Toată lumea crezu că erau oamenii procurorului-criminalist și nimeni nu se duse să deschidă. Tăcerea și groaza se instalează în palat.

— Ia te uită ce casă rău ținută, bombăni Verdure, și foarte liniștit, se duse să deschidă.

— Domnul Trencavel! făcu acesta.

— Verdure! exclamă Trencavel. Tu, aici?

— Eu însumi. Domnul conte m-a trimis aici să vă aștept pe dumneavoastră. S-o ia dracu de așteptare. S-o ia dracu de casă, că moare lumea de sete, zău așa! Veniți cu mine, domnule.

Și cum Trencavel șovăia:

— Ea nu e aici, spuse Verdure cu un aer ștregăresc. Dacă vreți s-o vedeți, urmați-mă.

Și Verdure, sigur de aici înainte pe faptele lui, ieși din palat ducându-și calul de căpăstru și fără a-și mai da osteneala să se asigure dacă Trencavel îl urma. Trencavel l-ar fi urmat până la capătul lumii.

După întrevvedereea lui cu regele, Louvigni se îndreptă cu pași repezi spre casa lui.

Era aproape ora patru când servitorul său pe care-l chemase, îi spuse:

— Domnul a auzit zvonurile care umblă despre doamna ducasă?

— A fugit? făcu mașinal Louvigni.

— Da, domnule. Și odată cu ea au fugit și mai mulți mari seniori care, după cum se pare, au complotat împotriva regelui și după care aleargă un mare număr de soldați și ofițeri. Se spune că printre fugari se află și domnul de Vendôme și domnul de La Vallete și chiar un bun prieten al domnului, adică domnul conte de Chalais, care...

Bietul om nu mai avu timp să mai continue. Louvigni îi sărise la gât și-l strângea, îl sufoca, mugind:

— A fugit? Spui că Chalais a fugit? Spui că Chalais e în viață? Chalais nu e arestat? Să vedem! Povestește ce știi, reluă Louvigni recăpătându-și puțin stăpânirea de sine.

Și valetul povesti. În tot Parisul nu se vorbea decât despre asta. În toate bisericile se slujea câte un *Te Deum*. Bande de golani băteau străzile și strigau „Trăiască domnul cardinal, pe care au vrut să-l asasineze!” Toată lumea îi numea pe conspiratori. Și domnul de Chalais era citat. Louvigni se prăbuși.

Așadar, trădarea lui fusese zadarnică! Chalais reușise să fugă!

— Oh! scrâșni el. Și eu care voiam să mă omor! Dobitoc ce sunt! Am mă să mă omor probabil, dar nu înainte de a-i fi smuls inima din piept!

Dar nu toți conjurații fugiseră. Pe la ora trei, doi dintre ei intrară liniștiți în Paris, mergând, cu caii la pas. Aceștia doi erau contele de Montmorency-Boutteville și marchizul de Beuvron, amândoi tineri, amabili și străluciți seniori, cărora le surădea primăvara vieții. Discutând veseli între ei, cei doi se îndreptau spre piața Regală.

— Acum totul s-a sfârșit, spunea Beuvron. Eu cred că Richelieu nu poate fi prins.

— Asta e și părerea mea, marchize, spuse Boutteville. Dar fiindcă tot ne-am hotărât să-l înfruntăm, fiindcă vrem să dăm un exemplu nobilimii franceze, cred că a sosit timpul să-l sfidăm și să ne batem în duel înaintea ochilor săi.

Și discutând astfel, ajunseră în piața Regală. Oricât de puțină lume ar fi fost acolo, când cei doi gentilomi au fost văzuți că-și scot spadele în mijlocul pieței, imediat o mulțime de lume se adună în jurul lor. Lupta avu loc chiar sub ferestrele cardinalului. Mai mulți gentilomi alergară spre cei doi.

— Domnilor, domnilor, ce vreți să faceți?

— Gândiți-vă la ordonanță!

— Ei, la naiba, spuse Beuvron, iată ce părere avem noi de ordonanță!

— Puneți-vă spadele în teacă, în numele cerului! strigă unul dintre gentilomii prezenți. Uite că vin spionii cardinalului.

Dar cei doi adversari se atacau cu artă. Beuvron îi dădu cel dintâi lui Boutteville o lovitură de sus în jos, ca de secure, spunând:

— Grăbiți-vă să mă uicideți, dragul meu, fiindcă vin să ne aresteze.

Într-adevăr, niște soldați ieșeau din palatul cardinalului.

— Hei! strigă șeful gărzilor. Jos spadele, domnilor!

În acel moment Beuvron căzu și își dădu ultima suflare.

— Spada dumneavoastră, domnule de Boutteville! spuse șeful gărzilor.

Câteva minute mai târziu, Boutteville dispăru. Fusesse condus la Bastilia. A ieșit de acolo, e drept, dar doar pentru a merge la eșafod.

Capitolul 43

Alți doi învinși

Ce s-a întâmplat la Fleury cu Rascasse și Corignan, în momentul când Trencavel s-a dus să le dea de veste conspiratorilor, nu prezintă mare interes pentru urmarea povestirii noastre.

Rascasse văzu trecând mușchetarii, văzu și fuga conspiratorilor și atunci înțelese limpede că totul se sfârșise.

— Să mergem! îi spuse el lui Corignan.

Acesta rămase uimit.

— Credeam, făcu el cu vocea-i obraznică, că trebuie să fim devotați cuiva, cardinalului sau ducelui de Anjou, nu are importanță cui.

— Ții mult să fii devotat? spuse Rascasse.

— Adică, să ne înțelegem, eu nu țin să putrezesc în temnița înalt Prea Sfințitului părinte Joseph. Asta-i devotament, nu?

— Foarte bine, fii devotat, popă! zise înfuriat Rascasse. Ar fi prima oară în viața ta. Poate că te-or mai schimba puțin. De fapt, ar fi ultima oară. Atunci, intră și tu la Fleury și spune mușchetarilor: „Domnilor, trebuie neapărat să fiu devotat cuiva. Turbez de dorința de a fi devotat! Aveți, așadar, generozitatea de a-mi spune cui trebuie să-i fiu devotat.

În timp ce vorbea, Rascasse mergea la trap. Capucinel venea după el. După vreo leghe de drum, tăcerea începu din nou să-l apese pe Corignan, care exclamă:

— Ce văd eu mai limpede în toată încurcătura asta, e că niciodată în biata mea viață nu mi-a fost așa de sete.

— Ei bine, bea, bea până oi crăpa, bea până n-oi mai putea, urlă Rascasse, luând-o la galop.

Dar Corignan dădu și el pintonii și începu să galopeze după el. Ajunseră la porțile Parisului.

— Cumetre, spuse Rascasse, să ne despărțim aici.

— Poftim? De ce să ne despărțim? Doi prieteni vechi ca noi. Și pe urmă, uite, n-ai spus, că turbez de dorința de a mă devota cuiva? Ei bine, mă devotez ție.

— Da, căci nu mai ai nici o para chioară și vrei să te duci să bei și să mănânci și fiindcă pe mine mă crezi bogat.

— Și dacă ar fi așa? spuse Corignan cu nerușinarea disperării. Tu ești cauza tuturor nenorocirilor mele. Tu m-ai târât până la Fleury, ca să-mi restabilesc viitorul spulberat și apoi mi-ai spus: „Să plecăm de aici.” Și acum, mai adaugi: „Să ne despărțim!” Asta e o infamie! Adică, mi-e foame, mi-e sete, sunt obosit. Cu atât mai rău, mă devotez ție, adică mă instalez la tine ca să mănânc, să beau și să dorm. Cât mai ai în caseta ta ascunsă, cumetre?

— Vreo patru sute de poli, spuse Rascasse, pe un ton lugubru.

— Uraa! Trăiască veselie! Slăviți pe stăpânul tuturor popoarelor. Patru sute de poli! Asta înseamnă șase luni de trai pe picior mare. Nici nu avem nevoie să ne mai devotăm nimănui! Să ne devotăm bietului nostru gâtlej și bietului stomac, bunul și micuțul meu Rascasse.

— Da, numai că polii aceștia sunt la mine acasă, spuse Rascasse pe același ton lugubru.

— Ei bine, atunci să mergem la tine acasă, cumetre!

Rascasse scoase un suspin adânc și spuse:

— Este posibil ca oamenii cardinalului să fie la mine acasă. Țin să-mi salvez pielea, dacă acest lucru mai e încă posibil. Adio, cumetre! Mai mult decât atât, dacă voi fi prins, am să-ți comunic și ție unde poți să vii după mine, dacă inima te îndeamnă la așa ceva!

— Ciuma să te ia, pungaș blestemat! Frigurile să te apuce, muscoi scârbos! Rupe-ți-ai oasele! Aceste blesteme, Corignan le mormăi în timp ce Rascasse, după un gest de adio, se depărtă spre mijlocul Parisului. Corignan, după cât vă aduceți aminte, își pierduse anteriorul în podul palatului din piața Regală. Pentru această călătorie la Fleury, el se îmbrăcase cu același costum pe care și-l cumpărase pentru expediția de la Etioles. Capucinel

avea oarecare șansă să nu fie recunoscut. Dar, ce avea să se facă acum? Deodată-și lovi fruntea cu dosul palmei.

— Unde-mi era mintea? Am o sută de poli între picioare și mă mai plâng? Să mergem să vindem raiul! Ideea nu era rea. Corignan se duse întâi spre geambașul care le vânduse caii, înaintea plecării la Etioles. Primul lucru pe care îl văzu, descălecând în curte, fu Rascasse, pe cale să-și vândă și el calul. Corignan tresări, se-nfioră și se apropie. Rascasse discuta cu înfocare și striga înfierbântat la culme, ridicându-se în vârful picioarelor:

— Douăzeci de poli! Douăzeci de poli un cal pe care mi l-ai vândut cu cincizeci de pistoli!

— Pentru douăzeci de poli, vi-l dau pe al meu! spuse Corignan, intervenind.

— Corignan! urlă Rascasse, exasperat.

— Și de ce nu? răspunse Corignan.

— Hai noroc! spuse geambașul. Iată un cavaler care înțelege lucrurile.

— La dracu! Păi nu l-a plătit el, de aia! vociferă Rascasse.

— Ascultați, pușorilor, reluă cinstitul negustor, vă răscumpăr cei doi cai cu treizeci de poli. E ultimul meu cuvânt.

— Cincisprezece poli fiecare, spuse Corignan, minunată afacere!

— Popă mizerabil, mă asasinezi! răcni Rascasse.

— Ah, muscoiule, cocoșatul, vrei să mă lași să crap de foame și de sete! tună Corignan.

Se și repeziseră unul asupra altuia, Rascasse cu capul înainte, Corignan cu amândoi pumnii ridicați, când, în momentul acela, la intrarea în curte, o voce urlă:

— Uite-i pe-amândoi!

— Iscoadele procurorului—criminalist! făcu Corignan.

Și se repezi spre fundul curții. Acolo era un hangar. Să se cațere pe un stâlp, să sară pe acoperiș și de acolo să se lase să cadă într-o străduță din dos, a fost pentru el o treabă de câteva clipe, în timp ce polițiștii își spărgeau piepturile strigând: „Stai! Stai!” În momentul în care Corignan atingea pământul în

străduța strâmtă și în care se pregătea să se repeadă într-o fugă nebună, rămase pe loc, pe jumătate leșinat, de ceva care îi căzu în cap. Era Rascasse! Corignan rămase câteva clipe complet amețit de lovitură. Rascasse nu pierdu nicio secundă și dispăru cu iuțeala pe care ți-o dă frica de moarte. Așadar, când Corignan își veni în fire, privi în jurul lui, deasupra lui și nevăzând nimic, rămase convins că acea puternică lovitură pe care o simțise în cap, fusese o simplă iluzie, una drăcească. Atunci, o rupse și el la fugă chiar în clipa când oamenii procurorului-criminalist, care făcuseră ocolul casei, apăreau la capătul străduței. Corignan avea asupra lor o mare superioritate: picioarele lui! Și apoi, își apăra și viața! Ca să fim scurți, Corignan le scăpă, dar adio găini, purcea și vacuță cu vițea, adică, a rămas fără o para chioară în buzunar. În plus, nu mai avea nici calul pe care să-l vândă. Așadar, geambașul a fost singurul care a făcut o afacere bună din toată încăierarea asta, căci fără discuție că și Rascasse se feri să mai dea târcoale printr-un loc așa de periculos. Îi mai rămânea lui Corignan o consolare. Era convins că Rascasse se lăsase prins. „Acum am scăpat pentru totdeauna de el”, își spunea nefericitul. Corignan se-nvârti tot restul zilei pe străzile cele mai îndepărtate și mai pustii pe care le putu găsi. Se făcu seară și noaptea căzuse deasupra Parisului. Deodată, Corignan își trânti un pumn în cap strigând: „Ah! Am găsit!” și-și lungi nesfârșitele-i picioare spre strada Sainte-Avoye, spre casa lui Trencavel! Se ducea la doamna Brigitte! La doamna Brigitte Jarogne!

Părăsindu-l pe Corignan, după cum știm, Rascasse o întinsese până în strada Feronerie, unde se-nfundă într-o cârciumă retrasă. Pe vremea strălucirii lui, Rascasse avusese ocazia să-i aducă un serviciu patroanei acelei tavernă, scăpând-o de închisoare pentru nu știu ce delict. Din fericire, femeia nu-i făcuse niciun necaz pentru serviciul pe care i-l adusese.

— Mi-e foame, spuse Rascasse, căzând pe un scaun, mi-e sete și sunt urmărit! Patroana îi așeză pe masă o ulcică cu vin rece, prăji o omletă și îi arătă lui Rascasse o cămăruță ascunsă,

în care se putea cuibări la nevoie în momentul acela. Rascasse, înfometat, însetat, zăpăcit și istovit de fugă, încerca să-și pună la punct corpul și sufletul. Rămase acolo până la căderea nopții. Abia atunci plecă, sătul și odihnit. Rascasse refuză pentru moment adăpostul pe care i-l oferea patroana. Poate că voia sau spera să găsească ceva mai bun. Se îndreptă spre strada Saint-Antoine, blestemându-și talia mică și burta, care constituiau semnalmente de temut. Dar se mângâia, gândindu-se că-l strivise pe Corignan în cădere.

— Dacă popa n-a murit, a rămas pe puțin câteva minute amețit, timp în care sticleții procurorului-criminalist au avut timp să-l înhațe. Deci, la ora asta, dacă nu e mort, așteaptă în adâncul vreunei temnițe să fie spânzurat. Să încerc să fiu prudent. Sunt pe aproape de casă. Trebuie să-i dovedesc Eminenței Sale că nu sunt cătuși de puțin un prost!

Tot chibzuind la astfel de lucruri și la altele, încă, Rascasse ajunsese aproape de casa lui. De departe văzu poarta închisă, ca și când nu s-ar fi atins nimeni de ea. Meșterul Rascasse voia neapărat să intre în casă, ca să dea o raită prin caseta în care își ascundea polii.

— La naiba! mormăi el. Uite o ușă închisă care nu-mi spune nimic bun. Asta cam miroase a scatii! Nu, n-am să intru. Trebuie să fie în casă vreo șase camarazi gata să mă agațe. Da, dar dacă nu mă duc, sunt ruinat. Ciurma și frigurile! Ce? Să mă las jupuit de viu?!?

Noaptea se făcea tot mai adâncă. Rascasse se apropie ușor pe lângă ziduri, până în fața casei. Nicio rază de lumină nu se strecura afară.

— Frumoasă șiretenie! rânji în tăcere micul spion.

Pipăind pe jos, ridică o piatră. O clipă, ezită. Îi curgea o nădușeală rece pe spinare. Deodată se hotărî și aruncă cu toată puterea cu piatra în ușă. În același timp, Rascasse începu să urle:

— Corignan! Corignan! Rascasse! Rascasse!

Ferestrele se deschideau. Zbirii tunau și fulgerau. Strigătele lui Rascasse se depărtau.